

DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL
FAMILIAR DEL BISBAT DE GIRONA

NOVA EVANGELITZACIÓ - NE - 2021 - 2022
EVOLUCIÓ ESPIRITUAL SOTA LA

LLUM I GUIA DE L'ESPERIT SANT

NE 8

L'ESPERIT SANT ÉS EL SECRET DEL L'AUTÈNTIC

DISCERNIMENT

ESPIRITUAL DE LA

SANTEDAT

*Ens cal discernir amb l'humilitat la "MESURA" de 'ESPERIT
SANT perquè "tot el que es passa de "mesura" ve del
diable".*

Joan Mª Bovet i Josep González
Centre de Psicologia i Fisioteràpia Gestalt-FIS, Família i Salut

*“Mitjançant l'Amor, la Divinitat flueix, i quan estimes, irradies Divinitat.
Quan estimes, portes Déu a la teva vida. Quan estimes algú portes Déu a la seva vida”.*
Hawkins

NE 8
ABANDONO **L'ORGULL (175)** GRÀCIES AL SOSTENIMENT DE L'ESPERIT SANT.
EL PREU DE DÉU ÉS EXACTAMENT EL SACRIFICI TOTAL DE L'EGO
MAIG 14.05.22

1
LA HUMILITAT OBRE L'ÀNIMA A L'AUTÈNTIC DISCERNIMENT DE L'ESPERIT SANT.

Sense el discerniment de l'Esperit Sant, és fàcil que ens passen de “mesura”, i tot el que ens passem de “mesura” ve del diable. Obté el discerniment de l'Esperit Sant l'ànima humil. Necessitem ser vertaderament humils, perquè necessitem el discerniment de l'Esperit Sant, sense el qual, la “mesura” i l'equilibri de tot el que vivim és obra del diable.

“Qui s'enalteix serà humiliat, però qui s'humilia serà enaltit” (Lc 18, 14)

Aquestes paraules de Jesús són certament conegudes. Són molt importants. Les trobem en diferents parts dels Evangelis. Es troba en l'Antic Testament en el llibre de Job on hi ha escrit: *“Déu humilia l'altiveria del superb, en canvi socorra qui manté els ulls abaixats (és a dir, qui és humil)”*.

En som conscients? En el món on Déu no és reconegut les coses funcionen a l'inrevés. Regeix la llei del jo, del més fort, fonamentalment injusta. Efectivament, són els prepotents, els rics, els segurs de si mateixos que dominen i oprimeixen els febles i els pobres.

I la fe dels pobres la posen en Déu que un dia capgirarà aquesta situació. Així ho ha dit la Verge Maria quan cantà el seu Magnificat: *“Ha destronat els poderosos del tron, ha enlairat els humils”*.

Certament, aquest canvi radical no es farà amb una lluita de classes. Els creients no entenen els destronament d'una situació que fereix l'íntim de l'home mitjançant una revolució feta per homes, sinó que ho entenen des d'una intervenció de Déu.

En aquest punt potser et pot venir el pensament de resignació, de pessimisme, de rebuig o manca de responsabilitat. No és així. Els creients no s'il·lusionen pensant que l'home sigui capaç amb les seves úniques forces ensortir-se'n de la situació d'infelicitat, de pecat, d'egoisme que ha creat afirmant-se a si mateix. Estan convençuts que cal reconèixer Déu, esperar d'Ell la salvació, la revitalització vertadera. És més: creuen que establint amb Déu una relació de comunió que uneix als uns amb els altres, produirà el vertader i autèntic canvi; a partir d'una relació d'igualtat.

“... qui s'humilia serà enaltit”

Aquestes paraules reflexen exactament la situació d'aquells que accepten amb cor obert, de Déu, la salvació: són humils, saben que no es poden gloriar de res perquè tot ve de Déu.

És el sentiment que envaeix el cor del fill pròdig que torna al Pare o el d'aquell publicà que, a diferència del fariseu que presumeix de just i bo, es colpeja el pit (senyal de penediment humil) al fons del temple. Sí, qui actua així, és estimat per Déu i Ell l'enaltirà.

Podem entendre aquestes paraules com un advertiment de Jesús a aquells que pequen de supèrbia i un encoratjament a no ser ambiciós.

Però Jesús encara et vol dir alguna cosa més que un simple precepte moral. Qui s'humilia no només és aquell que procura no ser ambiciós, sinó aquell que davant de Déu és conscient de la seva petitesa, del seu no-res, sap que ja no li serveix el programa de l'ego “jo sé” i s'entrega, es rendeix, s'abandona a les Seves mans.

Jesús mateix proposa l'exemple del nen, d'aquell que es fa com un nen en mans del Pare.

Qui s'humilia es fa disponible en mans de Déu i rebrà la salvació i serà enaltit.

Qui ha après a la perfecció i fins al final aquest total rebaixar-se?

Jesús, que s'ha humiliat a si mateix, fent-se obedient fins a la mort. Però després és ressuscitat; heus ací l'enaltiment, l'exaltació.

*“Mitjançant l’Amor, la Divinitat flueix, i quan estimes, irradies Divinitat.
Quan estimes, portes Déu a la teva vida. Quan estimes algú portes Déu a la seva vida.”
Hawkins*

També tu has de fer el teu camí. Ell et vol humil i bo com Ell per donar-te la glòria i has d’omplir-te talment de certesa que com Ell és ressuscitat, així serà també per tu.

Però, com viure bé aquest abaixament, aquest ser humil de veritat?

Mira: Déu considera fet a Ell allò que tu fas als teus germans. Per tant: abaixament davant d’ells: serveix-los, fes-te servidor de tots. No siguis indiferent, no només ho pretenguis, no et vanagloriïs només dels teus drets, no siguis dominant, controlador: estima’ls, serveix-los de veritat: al preu de cedir, també de perdre, sabent renunciar al temps i a coses.

I quan experimentaré l’exaltació?

Certament en el món nou, a l’altra vida. No t’enganyis. Però ja en aquesta vida, si veritablement uns es posen al servei dels altres, tots són iguals. No únicament: aquell que mana és el primer que es posa a servir.

2. SER HUMIL COMPORTA EL SACRIFICI TOTAL DE SI MATEIX DUT A TERME AMB LA “MESURA” DE L’ESPERIT SANT

Robert Cheaid

I això requereix la gràcia de Déu per tal de fer un autèntic discerniment: quan és l’ego qui actua en mi i quan deixo actuar l’Esperit Sant. Per això seguim aprofundint en el discerniment.

En el discerniment cal tenir ben clar que “si és innegable que la voluntat de Déu sobre nosaltres comporta autèntics sacrificis per poder-se realitzar i esdevenir de veritat humil, també és cert que en el més profund secret d’un mateix aquest sacrifici coincideix amb el nostre creixement espiritual i amb la nostra perfecta felicitat. De la mateixa manera que el nostre creixement integral coincideix amb la voluntat de Déu sobre nosaltres. De fet san Pau afirma que és Déu mateix qui suscita en nosaltres “voler actuar segons el disegni d’amor de Déu” (Fil 2, 13).

L’Apòstol afirma que els nostres desitjos més profunds, aquells que sentim vertaderament nostres, són suscitats i sostinguts per Déu i si aconseguim assolir-los és gràcies a aquest sosteniment per part de Déu. Mentre l’enemic suscita a l’ànima desitjos inassolibles amb la finalitat de distreure-la de les seves tasques actuals i tracta de distreure-la, “el bon Déu – ens ensenya Teresa de Lisieux – no pot inspirar desitjos inassolibles” i els desitjos que ens inspira no ens distreuen sinó que enbolcalen la nostra ànima, l’encarnen millor, la realitzen, millor encara, la fan esdevenir real i realista. L’home quan acull la pròpia missió, el seu desig més profund, percep la força de la gràcia d’aquella missió i comprèn que “fora d’aquest centre que se li ha donat no existeix cap altre centre propi”. (Urs Von Balthasar)

Déu es fa equilibrista amb nosaltres, mentre fem aquest entrenament com equilibristes sobre la corda. Déu és un equilibrista en la seva crida a l’home perquè, com ens recorda Balthasar, “en el fet de concebre la pròpia idea de santetat, Déu té en compte la naturalesa, les forces i les possibilitats de cadascú”, però, al mateix temps, el Senyor fent-nos la crida (vocació) provoca i actua en plena llibertat. Només ens cal saber escollir i acollir la fantasia de Déu. Aquesta és la part més difícil del discerniment cognitiu: “El més difícil de discernir – malgrat ser la cosa més important – és la gràcia que Déu diposita o no diposita a disposició, la qual empeny des de l’interior, o no, per fer-nos saber que justament aquella és la seva voluntat, o que aquella no és la seva voluntat”. (Urs Von Balthasar)

No és casual que la prudència i la templança siguin virtuts cardinals. De fet, la fortalesa si no està vinculada amb aquesta virtut (prudència) es transformaria en temeritat i fins potser en brutalitat. La templança i la moderació són un altre nom de la virtut del discerniment. El discerniment i la moderació són la custòdia de les virtuts i del progrés espiritual. Hi ha una història que ens ensenya aquesta lliçó: El para Abat dels monjos li diu a un caçador: “Posa una fletxa en el teu arc i tensa’l”. El caçador ho fa així. Novament li diu: “Tensa’l”; i ho feu. Li diu novament: “tensa’l”. El caçador li respon: “Si el tenso més del que l’arc pot suportar, es trencarà”. L’abat Anton li diu: “Això és el que també passa en l’obra de Déu. Si extenuem als germans més enllà de la seva capacitat, es trencaran aviat. Cal ser condescendents amb ells”. En sentir aquestes paraules el caçador va quedar molt compungit i marxà molt edificat de l’Abat.

Aprendre a discernir passa a través de la mesura. Gràcies a ella s’arriba a una economia espiritual sostenible. L’accés ve del dimoni. “Hi ha una accessis que l’estimula l’enemic. Com podem distingir la divina, real accessis, d’aquella tirànica i demoníaca? Molt clar: mitjançant la moderació. La mancança de mesura sempre és perniciosa”. I un lluminós consell de Poemen ens recorda que “tot el que es passa de mesura ve del dimoni”. Semblantment afirma Evaglio quan ens esverteix que: “el que no té mesura és inoportú, és de durada breu i és més danyós que útil”.

*"Mitjançant l'Amor, la Divinitat flueix, i quan estimes, irradies Divinitat.
Quan estimes, portes Déu a la teva vida. Quan estimes algú portes Déu a la seva vida".
Hawkins*

**ESTIMA'M TAL COM ETS
PARAULES ENCORATJADORES DE JESÚS A L'ANIMA
ANÒNIM**

Conec la teva misèria, les lluites i les tribulacions de la teva anima, les deficiències i les malalties del teu cos; conec la teva vilesa, els teus pecats, i et dic el mateix:
"Dóna'm el teu cor, estima'm com ets..."

Si esperes d'ésser un àngel per abandonar-te a l'amor, no estimaràs mai. Encara que siguis mesquí en la pràctica del deures i de les virtuts, si recaus sovint en aquelles culpes que voldries no cometre mai més, no et permeto de no estimar-me.
Estima'm tal com ets.

En cada instant i en qualsevol situació en que et trobis, en el fervor o en l'aridesa, en la fidelitat o en la infidelitat, estima'm com sigui. Vull l'amor del teu pobre cor.
Si esperes d'ésser perfecta ,no estimaràs mai.

No podria Jo fer de granet de saba un Serafí ràdios de puresa, de noblesa i d'amor?

No sóc Jo l'omnipotent?! si em plau de preferir el pobre amor del teu cor i deixar en el no res aquells éssers meravellosos, no sóc Jo el pare del meu amor?

Fill meu, deixa que t'estimi, vull el teu cor. Certament, vull amb el temps transformar-te, però ara t'estimo tal com ets... i vull que tu facis el mateix. Jo vull veure que dels baixos fondos de la misèria i sorgeixi l'amor. Estimo en tu també les teves febleses.. Estimo l'amor dels pobres i dels miserables. Vull que del fang surti sempre un gran crit:
T'ESTIMO, JESUS!

Vull únicament el cant del teu cor. No tinc necessitat ni de la teva ciència, ni del teu talent. Una cosa sola m'importa, veure't treballar amb amor. No són les teves virtuts que jo desitjo, si te'n dono, ets tan feble que alimentarien el teu amor propi. No et preocupis d'això. Hagués pogut destinar-te a grans coses; no seràs el servent inútil; t'escolliré precisament pel poc que tens, perquè t'he creat únicament per l'amor. Avui estic a la porta del teu cor com un captaire
JO EL REÍ DELS REIS

Busco i espero. Dóna't pressa a obrir-me. No facis valdre la teva misèria. Si coneguessis perfectament la teva indigència, moriries de dolor. ALLO QUE REALMENTE EM FAREIX EL COR ES VEURE QUE DUBTES DE MI I QUE ET MANCA FE
Per què no confies en l'amor que et tinc?

Vull que pensis en mi cada hora del dia i de la nit; vull que facis també les accions mes petites només per amor.

COMPTO AHB TU PER DONAR-ME JOIA.

No et preocupi de no posseir virtuts; Jo et donaré la meva virtut.

Quan hauràs de sofrir, et donaré la meva força.

M'has donat amor, Jo et faré estimar més enllà de tot el que puguis somniar...

Però recorda: estima'm tal com ets.

T'he donat la meva Mare: FES PASSAR TOT PEL SEU COR PUR
QUALSEVOL COSA QUE ET PASSI, NO ESPERIS A SER SANT PER ABANDONAR-TE
A L'AMOR.
AIXI NO M'ESTIMARIES MAL
CORRE

*"Mitjançant l'Amor, la Divinitat flueix, i quan estimes, irradies Divinitat.
Quan estimes, portes Déu a la teva vida. Quan estimes algú portes Déu a la seva vida".
Hawkins*

**PAUTES PER FER EXERCICI
MEDITA, PREGA, RENDEIX-TE, ABANDONA'T**

Hawkins afirma:

La humilitat és de molt més valor que qualsevol acumulació de dades i fets. A no ser que un hagi experimentat total i completament la presència de Déu en la seva imponent i absoluta Totalitat, es pot dir sense temor a equivocar-se que un no sap realment res, i que tot aquest mal anomenat coneixement acumulat no és més que ignorància i orgull.

Amb una humilitat absoluta, l'ego es dissol. Si un es desempellega de la vanitat del pensament, l'ego es dissol, perquè la base de l'ego és el plaer de la vanitat. Davant la Presència de l'Esperit Sant, l'ego es queda en silenci.

Mitjançant la humilitat i l'opció per l'amor un pot renunciar fins a les seves més preuades negativitats.

Què m'aporta aquesta NE 8?

¿Ho sotmeto tot, humilment a la gràcia Divina, Sabent que *"la disposició, que sorgeix de la gràcia de Déu, permet que el poder de Déu, expressat a través de l'Esperit Sant, recontextualitzi l'enteniment i anul.li el regnat de la percepció"*?